

Sygn. akt: I C 350/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Bartłomiej Fiejdasz
Protokolant:	st. sekr. sądowy Agnieszka Woźniak

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2016 r. na rozprawie

sprawy z powództwa J. D. (1)

przeciwko Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę kwoty 6 500,00 zł

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...)

w W. na rzecz powoda J. D. (1) kwotę 2 800,00 zł (słownie: dwa tysiące osiemset złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty.

II. w pozostałym zakresie powództwo oddała.

III. przyznaje biegłemu K. M. kwotę 90,06 zł (słownie: dziewięćdziesiąt złotych i 06/100) tytułem wynagrodzenia za udział w rozprawie.

IV. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...)

w W. na rzecz powoda J. D. (1) kwotę 360,00 zł (słownie: trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

V. tytułem nieuiszczonych wydatków na poczet wynagrodzenia biegłych nakazuje Kasie Sądu Rejonowego w Krośnie ściągnąć:

1) od powoda J. D. (1) kwotę 94,60 zł (słownie: dziewięćdziesiąt cztery złote i 60/100),

2) od strony pozwanej Towarzystwa (...)

w W. kwotę 71,36 zł (słownie: siedemdziesiąt jeden złotych i 36/100).

Sygn. akt I C 350/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 17 maja 2016 r.

Powód J. D. (1) wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) na swoją rzecz kwoty 6.500,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz o zasądzenie kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 19 września 2013 r. wskutek zdarzenia drogowego spowodowanego z wyłącznej winy kierowcy ubezpieczonego od OC u pozwanego uszkodzeniu uległ samochód osobowy własności powoda marki V. (...) nr rej. (...). W toku postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał powodowi odszkodowanie w łącznej kwocie 9 540,50 zł. W ocenie powoda wypłacone odszkodowanie w żaden sposób nie stanowi realnego naprawienia szkody, a zapłacona kwota nie odpowiada realnej wartości pojazdu, która wg powoda wynosi co najmniej 14 000 zł. Tak więc z tytułu odszkodowania za zniszczony pojazd pozwany winien dopłacić powodowi odpowiednio kwotę: 14 000 zł. – 1 100 zł. (wartość pozostałości) = 12 900 zł. – 7 500 zł. (kwota wypłacona), co daje kwotę 5 400 zł. Ponadto pozwany uwzględnił w należnym powodowi odszkodowaniu połowę a nie całość poniesionych kosztów II transportu, co łącznie wg faktury stanowiło kwotę 2 200 zł. Tak więc pozwany winien zapłacić kwotę dochodzoną pozvem – 5 400 zł + 1 100 zł. Powód ma prawo do naprawienia wszelkiej szkody wynikłej ze zdarzenia, za które odpowiedzialność ponosi pozwany, a zatem także w zakresie zwrotu poniesionych kosztów transportu.

Nakazem zapłaty wydanym w dniu 21 lutego 2014 r. w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy w Krośnie uwzględnił roszczenie.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Pozwany wskazał, że poza sporem pozostaje fakt, że sprawca przedmiotowego zdarzenia w dniu kolizji objęty był obowiązkowym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego (polisa nr (...)). Pozwany przeprowadził postępowanie likwidacyjne, określił wysokość szkody. W związku z tym, że koszt naprawy przekraczał wartość rynkową pojazdu, pozwany rozliczył szkodę jako całkowitą przyjmując wartość pojazdu przed szkodą (8 600,00 zł.) oraz wartość pozostałości po szkodzie (1 100,00 zł.), co dało kwotę 7 500,00 zł. Pozwany wypłacił także powodowi 387,00 zł tytułem uszkodzonego mienia, 553,50 zł. tytułem zwrotu kosztów holowania w dniu szkody (faktura nr (...), 1 100,00 zł tytułem częściowo uwzględnionego holowania pozostałości pojazdu (faktura VAT nr (...)). Roszczenie zgłoszone przez powoda w ocenie strony pozwanej jest zawyżone, dodatkowo nie poparte żadnymi dowodami. Bezzasadnym jest również żądanie zwrotu kosztów holowania pozostałości pojazdu w kwocie 2 200,00 zł. Pozwany podniósł, że holowanie pozostałości pojazdu na odległość wskazaną w fakturze VAT nr (...) nie miało racjonalnego uzasadnienia, w szczególności, koszt ewentualnego parkingu, jak i możliwość dokonania oględzin pojazdu przez pozwanego w niedalekiej odległości od miejsca zdarzenia, powodowałyby brak bezpodstawnie zawyżonych z tego tytułu kosztów. Zasadnym jest więc jedynie częściowe uwzględnienie kosztów holowania do kwoty 1 100,00 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód J. D. (1) jest właścicielem samochodu marki V. (...) nr rej. (...), rok produkcji 1998. W dniu 19 września 2013 r. około godz. 23.00 na 22 kilometrze autostrady (...) w pobliżu miejscowości N., samochód powoda uczestniczył w kolizji drogowej, której sprawcą był kierujący samochodem m-arki A. (...) nr rej. (...) W. K.. Samochód należący do powoda z powodu awarii silnika był przewożony na lawecie. W. K. podczas zmiany pasa ruchu nie zachował bezpiecznej odległości pomiędzy pojazdami i uderzył w lawetę, wskutek czego samochód powoda spadł z lawety i uległ uszkodzeniu. Sprawca kolizji był objęty obowiązkowym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego (polisa nr (...)).

Samochód własności powoda został najpierw odholowany na prywatny, płatny parking w niedalekiej odległości od miejsca zdarzenia, a następnie w dniu 21 września 2013 r. do miejsca zamieszkania J. D. (1) w C.. Koszt pierwszego holowania wyniósł kwotę 553,50 zł, zaś koszt drugiego holowania wyniósł kwotę 2 200,00 zł.

W dniu 23 września 2013 r. powód zgłosił szkodę pozwanemu, został jej nadany numer (...). Oględziny pojazdu odbyły się w miejscu zamieszkania powoda w dniu 25 września 2013 r. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany początkowo ustalił wartość rynkową pojazdu na kwotę 7 400,00 zł. natomiast koszt naprawy pojazdu na kwotę 65 851,75 zł. W samochodzie V. (...) powód przewoził również rzeczy osobiste, miał torbę podróżną z odzieżą oraz zestaw kluczy H.. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wycenił szkodę w tym zakresie na kwotę 387,00 zł. Powód przedstawił także pozwanemu dwie faktury za holowanie swojego pojazdu z miejsca zdarzenia: nr 08/09/2013 na kwotę 553,50 zł. oraz nr VAT 2/10/2013 na kwotę 2 200,00 zł. (holowanie do miejscowości C.).

Pismem z dnia 02.10.2013 r. powód został poinformowany przez pozwanego, że zgłoszona szkoda w jego pojeździe została ustalona w oparciu o wyliczenie szkody całkowitej. Pozwany wartość rynkową pojazdu na dzień szkody wycenił na kwotę 7 400,00 zł, zaś wartość pozostałości na kwotę 1 000 zł. Zatem należne odszkodowanie jako różnica pomiędzy wartością rynkową pojazdu przed wypadkiem a wartością pozostałości pojazdu po szkodzie wynosi 6 400,00 zł. Dodatkowo za zniszczenie przewożonego mienia w pojeździe przyznano odszkodowanie w wysokości 387,00 z. co łącznie dało kwotę 6 787,00 zł.

Pismem z dnia 09.10.2013 r. powód wniósł o ponowne rozważenie jego sprawy z uwagi na zbyt niską w jego ocenie wycenę samochodu, który według niego był w stanie idealnym. Podniósł także, że pozwany nie wyjaśnił sprawy holowania oraz stanu jego zdrowia.

Po ponownym przeanalizowaniu sprawy, pozwany przyznał powodowi J. D. (1) dopłatę do odszkodowania, łącznie 8 440,50 zł. Na tą kwotę składały się: rozliczenie szkody całkowitej 7 500,00 zł., za uszkodzone mienie 387,00 zł. oraz zwrot kosztu holowania pojazdu w dniu szkody wg faktury nr (...)/2013 553,50 zł. Wartość rynkowa pojazdu została podwyższona na kwotę 8 600,00 zł, wartość pozostałości to 1 100,00 zł. Pozwany nie uznał rachunku nr (...) na kwotę 2 200,00 za II holowanie pojazdu. Powód został poinformowany, że holowanie samochodu przy szkodzie całkowitej do jego miejsca zamieszkania bez uzgodnienia z pozwanym było nieuzasadnione. Powód nie zgodził się ze stanowiskiem ubezpieczyciela i po raz kolejny wniósł zastrzeżenia do wykonanej wyceny, a przede wszystkim nie uwzględnienia kosztów holowania wg faktury nr (...).
Pismem

z dnia 04.12.2013 r. powód został poinformowany, że ubezpieczyciel ostatecznie uznał jego roszczenie z faktury nr (...) za II transport do kwoty 1 100,00 zł. Łącznie tytułem odszkodowania wypłacono J. D. (1) kwotę 9 540,50 zł.

Samochód powoda w wyniku zdarzenia został znacznie uszkodzony. Prawa strona nadwozia wraz z dachem, słupkiem przednim i środkowym była znacznie przemieszczona do wewnątrz. Zniszczeniu uległy szyby prawej strony, szyba czołowa, elementy wyposażenia wnętrza oraz błotnik przedni lewy, drzwi przednie lewe, zderzak tylny i pokrywa bagażnika.

Pojazd wcześniej przeszedł naprawy blacharsko – lakiernicze błotnika tylnego lewego oraz zderzaka tylnego. Grubość powłoki lakierowej, która na błotniku tylnym lewym zawierała się w przedziale 119-370 µm, a na błotniku tylnym prawym 127-214, świadczy o niewielkich uszkodzeniach tych elementów. Największa grubość powłoki lakierowej znajdowała się w dolnej części błotnika tylnego prawego. Wynosiła ona około 850 µm, a miejsce naprawiane obejmowało około 10 cm², co wskazywało, że uszkodzenie miało charakter niewielkiej punktowej deformacji poszycia zewnętrznego.

Zakres uszkodzeń jest zgodny z kwalifikacjami przyjętymi przez likwidatora szkód ujętymi w protokole z dnia 25 września 2013 r.

Poza uszkodzeniami powstałymi w wyniku zdarzenia z dnia 19 września 2013 r., pojazd nie miał widocznych wgnieceń, śladów korozji lub ubytków nie związanych ze szkodą. Układ zawieszenia, napędowy i kierowniczy nie wskazywały nadmiernego zużycia, wad lub usterek.

Zgodnie z bazą notowań cen samochodów na wrzesień 2013 r. wartość pojazdu powoda z uwzględnieniem korekt za wyposażenie dodatkowe, pierwsza rejestrację, pochodzenie pojazdu i stan ogumienia wynosiła 10 900,00 zł. Samochód przed zdarzeniem był w stanie ponadprzeciętnym.

Koszt naprawy pojazdu wynosi kwotę 65 310,91 zł, a wartość pozostałości – 1 700,00 zł.

(dowód: pismo pozwanego z dnia 04.12.2006 r. – k. 3, dokumenty zalegające w aktach szkody; częściowo opinia biegłego rzeczoznawcy J. D. (2) – k. 43-61, opinia biegłego K. M. – k. 136-160; opinia wyjaśniająca 193-206; opinia ustna biegłego K. M. – k. 223/2/

Sąd dał wiarę zgromadzonym w sprawie dokumentom, gdyż ich autentyczność, w świetle zebranego materiału dowodowego, nie budziła żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Opinie biegłych wydane w sprawie zostały sporządzone przez właściwych specjalistów i odpowiadają na wszystkie postawione pytania. Sąd uznał jednak opinię biegłego K. M. za bardziej wiarygodną i przekonującą. Biegły w sposób szerszy, bardziej jasny i konkretny i jak wyżej podniesiono bardziej przekonujący, odpowiedział na pytania postawione przez Sąd i ustosunkował się do zarzutów strony pozwanej. Na rozprawie biegły podtrzymał swoje stanowisko i rzeczowo wyjaśnił, dlaczego, jego zdaniem, stan samochodu powoda należy określić jako ponadprzeciętny. Wnioski zawarte w opiniach biegłego K. M. należy uznać za właściwe i konkretne. Opinie biegłego korespondują także z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo zasługuje na uwzględnienie jedynie w części.

Podstawa prawna odpowiedzialności odszkodowawczej strony pozwanej była bezsporna, bowiem sprawca kolizji z dnia 19 września 2013 r. był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. Pozwany przeprowadził postępowanie likwidacyjne i wypłacił powodowi J. D. (1) część odszkodowania. Tym samym strona pozwana uznała swoją odpowiedzialność gwarancyjną za sprawcę kolizji. W związku z tym szersze rozważania w tym zakresie są zbędne. Wypada jedynie przypomnieć, że zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony, zaś uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (§ 4). Wina sprawcy szkody i związek przyczynowy pomiędzy szkodą a zdarzeniem (art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c.) były również bezsporne.

Sporna między stronami niniejszego postępowania była natomiast wysokość odszkodowania należnego powodowi z tytułu likwidacji szkody (za całkowicie zniszczony samochód) oraz fakt nieuznania przez stronę pozwaną całości kosztów holowania pojazdu J. D. (1) z B. do jego miejsca zamieszkania tj. miejscowości C.. Powód po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego otrzymał od ubezpieczyciela kwotę 7 500,00 zł. za uszkodzony samochód oraz połowę kosztów transportu wynikających z faktury nr (...) tj. kwotę 1 100,00 zł. Nie budzi również wątpliwości fakt, że szkoda w samochodzie własności powoda jest szkodą całkowitą, ponieważ jego koszt naprawy (65 310,91 zł) przekracza ustaloną przez biegłego K. M. wartość pojazdu (10 900,00 zł). Wysokość odszkodowania w niniejszej sprawie stanowić więc będzie różnica pomiędzy wartością rynkową pojazdu przed szkodą a wartością pozostałości.

Jak już wyżej wspomniano, Sąd za bardziej przekonującą uznał opinię biegłego rzeczoznawcy samochodowego K. M.. Co za tym idzie, również przyjęte przez tego biegłego wartości stanowiły podstawę poczynionych przez Sąd ustaleń w niniejszej sprawie. Wartość samochodu przyjęta przez biegłego to kwota 10 900 zł, wartość pozostałości po samochodzie należącym do powoda to 1 700,00 zł, zatem różnica daje kwotę 9 200,00 zł. J. D. (1) po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego otrzymał od pozwanego kwotę 7 500,00 zł, tak więc z tytułu dopłaty należało mu zasądzić kwotę 1 700,00 zł.

Samochód marki V. (...) w chwili zdarzenia był transportowany na lawecie. Po kolizji uległ poważnemu uszkodzeniu i nie nadawał się do dalszej jazdy (zdjęcia zalegające na k. 23 akt szkodowych). Do kolizji doszło na autostradzie (...) w okolicach B., czyli bardzo daleko od miejsca zamieszkania powoda. Pojazd najpierw został zholowany na płatny parking (faktura VAT nr (...)),

a stamtąd w dniu 21 września 2013 r. do miejscowości C. (faktura VAT nr (...)). W ocenie Sądu skoro powód był w trakcie przewożenia swojego auta na lawecie, to miał również prawo do przewiezienia na lawecie uszkodzonego samochodu do swojego miejsca zamieszkania. Holowanie miało miejsce przed dokonaniem oględzin pojazdu i ustaleniem przez ubezpieczyciela, że zaistniała szkoda miała charakter całkowitej. Ubezpieczyciel wydał pierwszą decyzję w dniu 15.11.2013 r. W tym okresie samochód musiałby pozostawać na parking, bez nadzoru ze strony powoda, gdyż jak już wyżej podniesiono, powód mieszkał daleko od miejsca zdarzenia. Ponadto samochód pozostawałby przez ten okres na parking strzeżonym (od 19.09.2013 r. do 15.11.2013 r.), co wiązało by się ze znacznymi kosztami, zapewne większymi niż koszt holowania pojazdu. Dlatego też Sąd uznał, że II transport samochodu własności powoda, którego całości kosztów nie uznała strona pozwana, był racjonalny i uzasadniony w okolicznościach sprawy. Z tego tytułu Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 1 100,00 zł, wynikającą z faktury (...). Tak więc łącznie Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 2 800,00 zł., na co składa się kwota 1 700,00 zł. plus 1 100,00 zł. (punkt I wyroku), a w pozostałym zakresie powództwo oddalił (punkt II wyroku).

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jak stanowi art. 455 k.c., w przypadku zobowiązań bezterminowych dłużnik popada w zwłokę po wezwaniu go do spełnienia świadczenia przez wierzyciela. Reguła wynikająca z art. 455 k.c. ulega jednak modyfikacji

w odniesieniu do świadczeń przysługujących poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń. Jak stanowi art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r.

o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym

i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, ubezpieczyciel jest zobowiązany spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o szkodzie. Szkoda została zgłoszona przez powoda w dniu 23 września 2013 r., a postępowanie likwidacyjne zostało zakończone 17 grudnia

2013 r. Powód domagał się zasądzenia odsetek od dnia wniesienia pozwu tj. od dnia 30 grudnia 2013 r. i tak Sąd orzekł w pkt I wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd oparł o art. 98 kpc. Należy stwierdzić, że powód wygrał sprawę w 43%, a pozwany w 57%. Na koszty poniesione przez powoda składają się: opłata od pozwu 325,00 zł., koszty opinii biegłych: 400 zł. (k. 34), 70,09 zł. (k. 111), 510,34 zł. co łącznie dało kwotę 980,43 zł. oraz wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1 217 zł (§ 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, tekst jedn. Dz. U z 2013 r. poz.461). Tak więc powód poniósł koszty w łącznej kwocie 2 522,43 zł. Natomiast na koszty poniesione przez pozwanego składają się koszty pełnomocnika w kwocie 1 217,00 zł. Łącznie koszty w niniejszej sprawie wyniosły 3 793,43 zł. Z tej kwoty pozwanego obciąża kwota 1 631,00 zł. (43%), a powoda 2 162,43 zł. (57 %). Tak więc różnicę pomiędzy kwotą 2 522,43 a 2 162,43 zł., czyli 360,00 zł należało zasądzić na rzecz powoda od strony pozwanej tytułem zwrotu kosztów procesu (tak punkt IV wyroku).

W oparciu o treść art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010r., nr 90, poz. 594), Sąd nakazał Kasie Sądu Rejonowego w Krośnie ściągnąć od powoda J. D. (1) kwotę 94,60 zł., a od pozwanego kwotę 71,36 zł. tytułem nieuiszczonych wydatków na poczet wynagrodzenia biegłych (punkt V wyroku). Z tytułu wynagrodzenia biegłych brakowało kwoty 165,96 zł. , a rozdzielenie jej między strony jest zgodne z wynikami procesu.

Na podstawie art. 89 ust. 1, 2 i 5 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 kwietnia 2013 r. w sprawie określania stawek wynagrodzenia

biegłych, taryf zryczałtowanych oraz sposobu dokumentowania wydatków niezbędnych do wydania opinii w postępowaniu cywilnym (Dz.U. z 2013 r. poz. 518) Sąd przyznał biegłemu K. M. kwotę 90,06 zł. zł. (dziewięćdziesiąt złotych i 06/100) tytułem wynagrodzenia za udział w rozprawie w dniu 17 maja 2016 r. (punkt III wyroku).

ZARZĄDZENIE

- 1) odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi strony pozwanej.
- 2) kal. 14 dni.